

ALPSKÝ VĚSTNÍK

Orgán českého odboru slovinského
alpského družstva.

Č. 2. * LISTOPAD. * R. III.

Razor.

Napsali Dr. Karel Chodounský ml. a prof. Ant. Dvořák.

Jako akordy hudby matně do sebe splývající víří hlavou upomínky na horské toulky — avšak stále se vrací jeden motiv, zastíňující ostatní — vzpomínka na Razor.

Razor! Kdo jej zná? Vzдорovitá sněžná pyramida drsně odmítá návštěvy a do dneška od paty počínajíc nikde stezky — ba ani stopy po člověku! Kdo tam se odváží, ví toliko, že podniká těžkou výpravu, a jak jsme poznali, z údolí Pišenci i povážlivou. Nás Razor dlouho lákal, vždy ještě jsme se mu vyhnuli; avšak kdykoli jsme stanuli na některé baště rozsochatých Julských Alp — spočinul vždy zrak na touze naší, na Razoru, až konečně letos touha tato byla vyplněna.

Črta naše nemá býti pobídkou pro někoho, aby nás následoval, neboť výstup vyžaduje nezvyklou vytrvalost, důkladný training, naprostou bezzávatnost a odvahu. Upozorňujeme na Razor proto, aby se konečně naše alpské družstvo pokusilo o úpravu alespoň takovou, aby rutinovaný turista mohl tento skvost vzítí ve svůj program, skvost, jemuž se vyrovná málokterá hora v Alpách. Dosud navštíven byl Razor úhrnem čtyřmi turisty, čemuž se dnes pranic nedivíme; jak se nám pátému a šestému dařilo, chceme v následujícím krátce načrtnouti.

* * *

V pondělí, 13. srpna t. r. vyšli jsme s lovcem Pečarem z Kranjské Gory do jasné úplňkové noci tiše jeden za druhým beze slov a hezky zostrá: před sebou měli jsme pouť dalekou a velice nesnadnou; bylo tedy nutno spěchat alespoň v terrainu údolním — vysoko ve skalách nehledí se již na hodinky, tam chvat a spěch byl by nemístný a většinou i nemožný.

Cíl náš, štíhlý štít Razoru, rysuje se matně na temném nočním nebi daleko, daleko od nás a posunuje tím více v popředí mohutný Prisojnik, ozářený stříbrem krásného úplňku. Tempo pochodu je dosud nezvykle silné, ale přece to nedá a zrak časem z mýtiny lesní utkví na lesklých mráčekách, plujících po štítech našich velikánů; aspoň se trochu ukonejší upachtěné srdce. Tísňivé noční šero nesvírá nám duši, ale přece mluvíti se nechce žádnému; napínáme jen krok, abychom stačili našemu nohatému vůdci.

Málem bychom byli zapoměli vzpomenouti, jak jsme toho našeho vůdce našli. Den před tím hledali jsme průvodce v Mojstraně a Dovji, sídle poověřených vůdců pro skupinu Julských Alp — tedy také pro Razor. Ale nikoho z nich nebylo, kdo by s námi byl chtěl jíti; Chlebajnové i Rabičové odmítli, nabízejíce nám v náhradu Triglav, který známe se všech stran a kam vycházíme si bez vůdce častěji! Zlobilo nás to, ale neodvrátilo od našeho úmyslu; odjeli jsme do Kranjské Gory, kde nastala nová sháňka po vůdci: než opět bezvýsledná. Konečně nabídl se nám občan, jenž se nám představil jako lovec kamzíků, suchý, sporý. Vykládal, jsme-li vyklí po horách choditi, že na Razor přijdeme, avšak — „á prklet chudič Razor, jáko grda pót — nó se príde, imam strika, su nájen“ (ďábel Rázor — je to velmi zlá cesta — no, přijdeme tam, mám lano, jsem zvyklý) opakoval stále.

Vraťme se k naší cestě. Údolí známe z dřívějších let, dnes zajímají nás jen štíty, teď čistě v ranních pohádkových barvách; hvězdy blednou, i měsíci zvolna na třípytu ubylo, jen my dosud ve tmách a údolích ve spánku; — s kamene noha sklouzne, bota zaskřípne, sekyrka narazí na skálu a zazvoní a zase ticho v celém širokém okolí, uzavřeném v modravé mlze. Minuli jsme po padesátiminutovém běhu rozcestí: pravá stezka vede přes lávku na sedlo Vršič, levou se dáme my. Daleko tu naše cesta nevede, brzo nám v bujném bukovém podrostu Kernice mizí; nastává konečně zřetelné stoupání.

Štíty zahořely nad námi v závratné výši nachem prvních paprsků vycházejícího slunce, o němž my v údolí nemáme ještě ani potuchy; celé ty masy obrovských cimbuří, vyrůstajících kolem kolmo z hald nakupeného kamení, věží dosud ve stínu.

Přešli jsme pusté skalní koryto bystřiny a vystupujeme troskami skalními a sutkami již ostře vzhůru. Náš vůdce již také neletí — ale lulku z úst posud nedal. Blížíme se zvolna ku stěnám, tedy konečně ku vstupu na Razor sám. Kosodřevina stále víc se plazí, karminové květy alpské růže v krásných trsech nám zvěstují výši, kde jsme; slyšíme vodu, patrně poslední, a zavádíme kroky po zvuku stranou pod stěny Prisojniku. Přelézáme balvany, dereme se kosodřevinou, jejíž pružné větve opepínají nám nemilosrdně nohy jako ramena polypů, než namáhání neočekávaně odměněno: mezi balvany poloskrytými v zeleném svěžím mechu i bujném

kapradí vyvírá tu u našich nohou poslední, ale vydatný pramen, a nad ním nedaleko od nás celé stádo kamzíků, mladí, staří, jako ukováno bledí na nás vetřelce. Počítáme krásná zvířátka — náš gamsjäger má z naší radosti také radost: zahvizdl proukavě, starý kamzík naproti vztýčil hlavu, a skok a výš ubíhá celá rodina houpačným poskokem do skal a mizí na neschůdných římsách. Jen harašení kamení dolů shozeného naznačuje, kudy prchají. Po příjemném občerstvení stoupáme neschůdným ostrým štěrkem a vzpomínáme na upravené stezky v horách navštěvovaných; zde jest poušť a stopy jediných snad návštěvníků — kamzíků. Horský kout, jemuž se blížíme, stále víc a více se svírá, stěny spadají úplně kolmo, krok náš i náraz sekyry odráží se od skal; cítíme, že v těchhle končinách zřídka kdo bloudí. Pod námi tam v dalekém údolí mizí malounké chaty, i vížku kostelní ještě rozeznáme, za nimi táhlý, zalesněný hřeben Karavanek, nad ním rozložitý Dobrač — a docela na obzoru Ankogel a Hochalpenspitze. Propletli jsme se posledními balvany a stojíme na dně obrovského cirkusu skal; velikolepé zakončení údolí, na všech stranách spadají hladké stěny kolmo, málokde komín přervané — jen východní strana pod Křížem zdá se črtnější; rozeznáváme tam dobrým sklem mnohou skalní římsu i určujeme výstup. Tamtudy také ubíhá asi 7 kamzíků s římsou na římsu vzhůru ku Kříži, shazující větší i menší kusy kamení, jež v obrovských obloucích dopadají k nám do hlubiny. Náš gamsjäger září, hvízdá, tleská a my po něm, aby si pospíšili a uvolnili nám cestu — déšť kamení není nikdy příjemný, ať už je způsoben kamzíky, kozami, ovceci či samovolným uvolněním skal aneb konečně turisty, kteří přes všechny zákazy a prosby, upozornění nedovedou se přemoci, aby si nehodili kamínek do hlubokých roklí, neuvažující, v jaké nebezpečí uvádějí ty, již je následují; jeden kámen strhne s sebou celou spoustu jiných a zasypon a potlukou vše, co je v cestě.

Kamzíci zmizeli — vůdce nacpal si čerstvou porci do své lulky, zapálil a již to jde zase dále: po sněhovém poli směrem k východu nejdříve skoro rovinou, pak přímo vzhůru k sutkám. Jdeme po čerstvé kamzíčí stopě — obešli jsme sutky, překročili zamrzlý okraj sněhového pole a stojíme konečně v 8 h. ráno u vytoužených skal.

Jakoby novou silou pouštíme se „do práce“. Stěny z dola zdající se úplně neschůdnými mají na této straně římsovitě složení; používáme říms těch a v krátkých serpentinách šplháme vzhůru. Někde je římsa tak široká, že pohodlně a vzpříma procházíme, místy však se tak zúží, že noha sotva oč má se opřítí — a tu již nelze kráčet, ale spíše plazíme se kol stěn, jež zrovna tak kolmo spadají pod námi v hlubinu, jako nad námi kolmo se zvedají; jsou místa, kdy hořejší část těla hezky daleko přehnouti se musí nazpět nad propast; než my oba jsme bez závratí, takže lehce až na několik odřenin, jež odnesli jsme si z příliš úzkostlivého objímání skal, dostaneme se k jednomu z četných komínů. Jím chvíli šplháme a libujeme si, jak to hezky jde; a najednou tu stojíme před převislým obrovským balvauem, který celý náš komín uzavírá a nedá se nikudy přelézti. Nezbyvá než opět po kominicku sléztí 20 metrů zpět a hledati nový výstup.

Dole zasedla komise poradní a určila zkoušení výstup poněkud severněji. Náš vůdce je v koncích; ví tolik jako my; ale slíbje — „nó se přjde, imám strika, su nájen!“ O něm my také ani dost málo nepochybujeme — on v horách vyrostlý, s horami srostlý — našinci dopřáno jen měsíc ročně žítí v krásných horách; ale raději dále takové rozvažování nadarmo poplete rozum a odejme odvalu. Ostatně náš Pečar již také zmizel ve skalách nad námi, volaje, že hledá cestu. Chutě za ním — slyšíme jen cinkot železek a to jest nám jediným vodítkem, kudy zmizel. Míjíme místa, jež povzbuzovala přímo k vylovení fotografického aparátu z hlubin rance — i byla vždy s náležitým respektem a opatrností zvěčněna. Chudák aparát; tolik ran a škulů nedostal hned tak na žádné horské partii, ač s námi prodělal skoro všechny výstupy. Nad námi houká gospod Pečar a volá, tudy že to jde dobře! Co je nám to platno, když musíme také cestu hledat; na sebe nevidíme, „bavíme se“ tedy na dištanc a libujeme si každý „svou cestu“. Lezeme, pokud možno, paralelně, aby — octne-li se někdo z nás v slepé uličce — alespoň soudruh věděl hned dále rady. A těch slepých uliček, neschůdných komůň nacházíme dost a dost. Jen o to hlavně jde, abychom se drželi, pokud možno, kolmo nad místy, kudy vstoupili jsme do skal. Ztráta na výšce mrzí i na dobře upravené cestičce; což teprve zde, musíme-li těžce vybojovaný kus cesty nazpět dolů sléztí v terénu docela divokém a skoro neschůdném.

Pojednou zavál nám ostrý, studený vítr do tváře — mimoděk jsme zavýskli — vždyť ten vítr nám zvěstuje, že jest nedaleko již hřeben, k němuž snažíme se přijítí. Ve tři čtvrtě na deset ráno dosáhli jsme všichni tři vrcholu Křiže, prvního bodu našeho programu. Chvilka věnována rozhledu a orientaci; seděli jsme tu zase tiše s pohledem upjatým hlavně na srázné stěny mohutné věže Razoru. I když svezl se pohled k mohutné a jediné odtud tak štíhlé pyramidě Triglavské, vysoko povznesené nad svou nejbližší čeleď Bihauc a Steiner, i když pohlédli jsme nazpět k úchvatnému obrazu, jež poskytoval rozervaný hřeben Škerlatice i Rogice, poprášený novým sněhem, lesknoucím se v plném slunci září dýmání, nevzdálili jsme se myšlenkami od Razoru; více než kdy jindy cháпали jsme obtížnost našeho úkolu a v hlavě stále harašila otázka: podaří se nám výstup, přijdeme na vrchol? Ještě pohled do hlubin Kernice a Pišenci, a rozloučili jsme se s čarokrásným rozhledem, vědouce, že hlavní kus práce na nás teprve čeká. Vystupujeme v pravo směrem jz. na hřeben, dělíci nás zdánlivě od vlastní pyramidy Razoru, ale brzy vidíme před sebou mezi tímto hřebenem a Razorem nový hřeben, táhnoucí se na sz., v jehož klíně hluboko pod námi spí jezírko smutné, i v této pokročilé době letní zamrzlé a sněhem zaváté. Orientace je tu velmi těžká, neboť mapa generálního štábu má zde značné mezery. Pociťujeme již řádění nedávných sněhových vánic — kol nás vše bílé a v záři sluneční píchá dvojnásob bolestně do očí. Než nic naplat; dáváme sněhové brejle na oči a kobrtáme po neschůdném terénu dále.

Zdá se nám, že by bylo možno přejítí po ostrém hřebeni, jehož stěny spadají s jedné strany do Pišenci, s druhé k jezírku, tedy přímo směrem západním k protějšímu hřebenu, ale vůdce je rozhodně pro sestup k jezeru, takže konečně s bolestí sestupujeme směrem jz. k jezeru, brodíce se měkkým sněhem. Sráz je příkrý a přechází nad jezerem

v kolmé stěny; čerstvý sníh kryje holé skalní boky, místy sypký štěrk — zapadáme po kolena a každým krokem shazujeme celé kry, jež sjíždějí, kutálejí se, rostou v obrovské koule a mizí divým letem v hlubinách. Proto pozor, ať k jezeru dolezeme po svých! Po padesátiminutové sněhové plavbě oklepáváme sníh s bot i kapes na břehu jezírka a uvelebujeme se tu vzdor citelné zimě a až do kostí se deroucímú víchru k malé hostině. Nějaký ten sýr a salám ještě máme a křišťálový nápoj zaopatříme si proražením vrchní ledové kůry jezírka.

Další pont vede nás kol jezírka k protějšímu svahům — v polovině výšky odcházíme v levo, odkudž hledíme na druhé jezírko, hluboko pod naším, a díváme se opět tvář v tvář našemu Razoru, oddělení jsouce od jeho vzdálených stěn novým úžlabím, tentokráte daleko širším a plným sněhu. Stavíme definitivní plán výstupu: přes dolní sněhy dosíci červené římsy, jež se táhne šikmo vzhůru ve východních stěnách a končí komínem, tudy vzhůru, pak podle možnosti traversovati na stranu jižní neb západní, odkud snad spíše bude lze dosíci štítu, s naší strany převislého.

Sestupujeme tedy, ale hubujeme zle na to, že sestupujeme tak hluboko — ty ztráty na výšce jsou tu hrozné. Do úžlabiny šlo to dobře, ač na cestě bylo přelézti několik hladkých skalních plošin — také sněhy vyplňující dolinu nevalně překážely; přešli jsme je hladce a pokud možno, rychle pod sv. stěny Razoru i hledíme dostoupiti „červené římsy“. Až po římsu je vše zasněženo, nad římsou kolmé skalní stěny; čím blíže k římsě, tím svah byl příkřejší a sníh hlubší, a že nebyl dosti tvrdý, aby nás unesl, zapadali jsme po kolena a hlouběji; ještě nepřijemnější bylo přelézání vyčnívajících holých a hladkých skalních ploten, jež někde neposkytovaly opory ani pro nohy ani pro ruce; ještě stékající s nich potůčky vody naplňovaly laskavě naše kapsy a rukávy. Putujeme šikmo vzhůru v krátkých serpentínách stále sněhem pod stěny — a uznáváme tuto část výstupu svorně a důrazně dosud za nejobtížnější: krok ku předu a dva sjíždíme i s „podlahou“ zpět; zabodnutá sekýrka ponoří se celá v měkké rozmočené vrstvě jemného nánosu pod sněhem. Bojujeme o každý krok, odfukujeme již jako parní stroj — a terén se stále sváží; už to jde pomalu jako po žebříku.

(Příště dokončení.)

*

Skupina Jof Fuarta (Wischberggruppe).

Popisuje Vladislav Růžička.

(Pokračování.)

Střední výška.

Co do střední výšky obdržíme tato stupnici:

1. Úval Spranje 1089 m.	6. Úd. Rabelj-ke 858·8 m.
2. Úd. Jezerniho potoka 1052 m.	7. „ Kanalské (V) 767·6 m.
3. Úd. Trbiž. Karnice 1012·5 m.	8. „ Kanalské (Z) 676·6 m.
4. Zajzera 911·7 m.	9. Canale di Raccolana 643·74 m.
5. Canale di Dogna 865·07 m.	10. Canale di Ferro 484·1 m.

Ve výšce nad 1000 m leží tedy tři údolí: Spranje, Jezerního potoka Trbízské Karnice; nejhluběji pak probíhá Canale di Ferro. Všechna ostatní údolí leží mezi 600—1000 m.

Z nejnvýše uložených směřují dvě k *V*, jedno na *S*; všechna tři pak mají svůj počátek blízko hlavního uzlu celé skupiny, u paty Jóf Fuarta a to tak, že údolí Trbízské Karnice počíná nejnvýše, Spranje pak nejnižší.

Mezi střední výškou a délkou údolí není žádných charakteristických vztahů.

Sklonový úhel.

Střední sklonový úhel nemá význačných vlastností, hledíme-li ku směru spádu údolí. Nejdlejší, k západu skloněná údolí mají nejmenší střední úhel sklonový (vypočteme-li ze stř. sklonových úhlů dotýčných údolí s náležitým zřetelem na jejich délku společný stř. úhel); než rozdíl oproti údolím na sever spadajícím není značný. Obnáší společný střední úhel sklonový pro nejdlejší údolí k *Z* skloněná $1^{\circ} 49' 12''$, pro nejkratší k *S* skloněná pak $1^{\circ} 52' 48''$. Jeví se tedy rozdíl $0^{\circ} 3' 36''$ ve prospěch těchto. Naproti tomu mají údolí k *V* skloněná spol. stř. sklonový úhel $2^{\circ} 52' 23''$. Tato okolnost ovšem nesouhlasí s principem, že Alpy směrem k východu vůbec se snižují. Ani prostý spád údolí, počítaný jakožto rozdíl výšek počátku a konce údolí, s ním nesouhlasí. Obdržíme totiž

pro údolí na <i>Z</i> skloněná společný spád	695 m.
" " " <i>V</i> " " "	286·3 m.
" " " <i>S</i> " " "	203 m.

Odečteme-li od údolí nejpříkřejší část závěrovou, o níž by lze pochybovat, zda ještě náleží k údolí, nebo již k závěrovým svahům, obdržíme pro spol. stř. sklonový úhel následující čísla:

pro údolí na <i>Z</i> skloněná	$2^{\circ} 42' 36''$
" " " <i>V</i> " " "	$1^{\circ} 26' 49''$
" " " <i>S</i> " " "	$1^{\circ} 14' 41''$

Tato čísla shodují se s čísly vypočtenými pro spád. Vyplyvá z nich, že údolí k *V* a *S* se sklánějí mají společný střední sklonový úhel téměř stejný, avšak o polovici menší nežli údolí k *Z* spadající.

Pro alpinistu vyplývá z toho, že nejpohodlnější vstup do skupiny skytají údolí k *S* a *V* spadající, z nichž hlavně Zajzera na váhu spadá.

Na otázku, jsou-li snad údolí k západu se snižující proto příkřejší, že přicházejí od vyšších hřebenů, nelze odpovědět kladně; právě některá z údolí na *V* a *S* skloněných splývají od nejvyšších hřebenů skupiny, tak zejména Zajzera a údolí Trbízské Karnice; ovšem platí to i ku př. o údolí Dogneském (jež má vrchol ve výši 1452 m) a Raccolanském (vrchol 1196 m), tak že údolí spadající na *V* mají v této příčině asi stejné poměry jako údolí skloněná na *Z*.

III. Tabulka hypsometrická.

a) hory nad 1000 m.

Skratky: r = mapa spec. rak. gen. štábu, i = mapa italská, trig. = trigonometricky zjištěno.

Jméno	Výška v metrech	Jméno	Výška v metrech
1. Jóf di Montasio, Montag- taggio (Bramkofel)	2754 r.	32. Köpfach	1892 r. trig. (1891 i.)
2. Jóf Fuart (Wisch- berg)	2669 r. trig.	33. Beračni križ (Bettler- kreuz)	1890 r.
3. Brda, Cima Verde	2630 i.	34. Brda (v hřebenu SZ)	1853 r.
4. Divja Koza, Kalt- wasser Gamsmutter	2550	35. Cima Sechieiz, M. Bie- liga (?)	1840 i. trig.
5. Gamsova mati, Wisch- berger Gamsmutter	2522 r.	36. Raube Köpf	1805 r.
6. Planja, Balitzenspi- tzen, M. Buinz	2519 r. 2531 i.	37. Oberloch	1793 r.
7. Thurm	2500	38. Carnizza	1793 i.
8. Kastreinspitze záp.	2494 r.	39. Sv. Višarje, Luschari- Berg	1792 r. trig.
9. Huda Palica, Balitzen- spitzen, Cima Gam- bon	2427 r. 2414 i.	40. Brašnik	1780 r. trig.
10. M. Cimone	2380 i.	41. Schwarzenberg	1764 r.
11. Kastreinspitze vých.	2371 r.	42. M. Gosadon	1750 i.
12. * z. od Jóf Fuarta	2359 r.	43. Picolo-Berg	1737 r.
13. Velký Nabois, Grosser Nabois (Himmelberg)	2315 r.	44. Malý Nabois, Klein- Nabois (Himmelberg)	1695 r.
14. Höchste Weissen- bachspitze	2300	45. Jovet	1661 i. trig.
15. M. Cregnedul	2290 r.	46. Florianka	1660 r.
16. Cortiscon	2248 i.	47. Lusnická alpa	1619 r.
17. M. Zabus	2244 i. trig.	48. * z. od Sv. Višarje	1602 r.
18. Mittagskofel, Plagnis, Poludník	2088 r. trig. 2089 i. trig.	49. * s. od Schwalben- spitze	1602 r.
19. Lovce, Steinerner Jä- ger, Hut, Heiligen- bergspitz	2079 r.	50. alpa Granuda	1595 r.
20. Schönkopf	2054	51. * jv. od Jóf di Dogna	1592 i.
21. M. Piper	2049 r. 2067 i.	52. Plečeje	1577 r.
22. Zweispitz, i due Pizzi	2048 r. 2047 i. trig.	53. Pta. Cavallot	1554 i.
23. Hochstelle	2007 r.	54. Cuel Fumian	1535 i.
24. * jv. od M. Cimone	1981 i.	55. M. Agaz (Illusberg)	1520
25. Jóf di Clapblanchs	1974 i.	56. Col della Baretta	1515 i. trig.
26. Jóf di Dogna	1962 i. trig.	57. * j. od Schwarzen- bergu	1515 r.
27. Schwalbenspitz	1954 r.	58. * j. od Königsbergu	1513 r.
28. Lipník, M. Schenone	1952 r. trig. 1950 i. trig.	59. * s. od Schwarzen- bergu	1489 r.
29. Marcella, Cuel Pezzi	1948 r. 1942 i.	60. * s. od Picolo-Bergu	1387 r.
30. Königsberg	1918 r. trig.	61. Fischköpf	1358 r.
31. Jovet Mala Lavara (M. Usez?)	1893 i.	62. M. Sflamburg (M. Mon- cossone?)	1354 i.
		63. Prisanig	1338 r.
		64. Col de mez (?)	1325 r.
		65. M. Jovet	1314 i. trig.
		66. * s. od Schwarzen- bergu	1312 r.
		67. Filone Slavi	1309 i. trig.
		68. Nebria	1211 r.
		69. M. Jamma (Dianuna)	1165 i. trig.
		70. Clapforat	1161 i.
		71. * s. od Sv. Višarje	1127 r.
		72. * s. od Sv. Višarje	1084 r.
		73. * s. od Sv. Višarje	1083 r.

b) sedla a prohbí.

Jméno	Výška v metrech	Jméno	Výška v metrech
1. Zadna Spranja (tak zvané prohbí Mojžišovo, Mosesscharte) . . .	2209 r.	7. Prohbí Škrbenca . . .	1700
2. Prohbí Spranjské (Bärenlahnscharte) . . .	2122 r.	8. Rudni Vrh (Somdogna) . . .	1600
3. Sedlo Velk. Naboisu . . .	1980	9. Sedlo Brašnické . . .	1452 i.
4. Forcella Canaloto . . .	1830 i.	10. Sedlo Lipnické (Deutsche Alpe) . . .	1479 r.
5. Forcella Pleziche . . .	(1842 r.)	11. Prohbí Rabeljské (Raiblerscharte) . . .	1325 r.
6. Sedlo Karnické . . .	1740 i.	12. Sedlo Nevea . . .	1196

V této tabulce uvádím pouze hory a sedla, jejichž výška byla měřena; na ostatní nelze mně na tomto místě brát ohledu. Budou však uvedeny v pojednání o rozčlenění skupiny.

Z 73 vrcholů skupiny Fuartské, jichž výška byla určena, 23 ční přes 2000 m, 35 přes 1500 m, zbytek — 15 — přes 1000 m.

Ve výši	1000—1100	je vrcholů	2
" "	1100—1200	" "	3
" "	1200—1300	" "	1
" "	1300—1400	" "	8
" "	1400—1500	" "	1
" "	1500—1600	" "	9
" "	1600—1700	" "	6
" "	1700—1800	" "	7
" "	1800—1900	" "	6
" "	1900—2000	" "	7
" "	nad 2000	" "	23

Rozčlenění skupiny.

Vzhledem k tomu, co řečeno bylo v odstavci o soklových údolích, je zajisté následující rozčlenění skupiny Fuartské přirozeným:

I. Na hřeben **severozápadní**. Hřeben ten táhne se od Pontebby a Dogny v čáře téměř přímé směrem *sv.* k Ovčjavsi. Skládá se převážnou většinou z alp, mezi nimiž hlavně Lipaljaveská, Luznická, Granudská a Štrekica zasluhují vytčení. Jen několik málo vrcholů zvedá se skalnatými hlavami nad výši 2000 m, ač u některých nižších (Jóf di Dogna se strany jižní) možno se obdivovati mohutně vyvinutým, nahým skalním stěnám. Ze zmíněného charakteru tohoto hřebene vyplývají (zejména pro bok jižní) sklonové úhly poměrně malé — pro bok severní 21° 46' 15", pro bok jižní pak 18° 25' 48". S tím souvisí dále i bohaté zalesnění, které na straně severní sahá místy až do výše 1800 m — po samu hřebennou čáru — a v průměru se udržuje v čáře 1400 m. Na boku jižním sahá les v celku níže, místy však i 1600 m vysoko, ano i k hřebenné čáře.

Hřeben *sz.* náleží výhradně k ovodí moře Adriatického, neboť vody jeho s obou boků řadou transversálně zaříznutých úvalů stékají buď přímo nebo nepřímo (Belou-Wolfsbachem, potokem Dogneským) do Felly.

Hřeben severozápadní, jenž dle nejvyššího vrcholu též hřebenem **Poludníka** by mohl býti zván, má následující vrcholy*) a to — čítáme-li od západu k východu — v tomto pořadí:

Jv. od Pontebby zvedá se Filone Slavi, *sz.* od něho pak Clapforat; na to následuje ve směru *jv.* Lipník (M. Schenone), západní svoj tohoto hřebene. *Jz.* od něho leží Jóf di Dogna a Cuel Furmian, *sz.* Monte Agaz (Illusberg); *svv.* pak M. Picolo. Na *v.* od Lipniku klesá hřeben k sedlu Lipnickému a vznáší se pak k vrcholu Brd, jemuž na *s.* sousedí Alpa Luznická. Na východních svazích Lipníka a Picola prostírá se alpa Lipaljaveská. *Jz.* Brd nachází se Cima Sechieiz (M. Bieliga?). Východně od Brd leží, oddělena od nich prohíb Pleziche, Marcilla (Cuel Pezzi) a *j.* od této M. Gosadon, ještě východněji pak Zweispitz (i due Pizzi); *sz.* od Zweispitzu alpa Granudská. Od Zweispitzu prohíb Canalotským oddělen jest vícevrcholný M. Piper, jenž na *svv.* stoupá k pyramidě Poludníka. Mezi oběma, však blíže k Poludníku je bezejmenné vsedlení, zprostředkující přechod z údolí Kanalského do Dogneského a Zajzerského. Příslušel by mu název prohbí Poludnického. Od Piperu na *s.* vznáší se bod * 1325. V Poludníku hřeben vrcholí a klesá pak ve dvou větvích znenáhla jednak východně k Schwarzenbergu, v jehož jižních straních nachází se bod * 1515, jinak na sever s body * 1489 a * 1312. Bezejmenným sedélkem (943 m) souvisí tento poslední s osamělým, do Kanalského údolí právě naproti Ukvě vysunutým kúzelem Nebrie.

II. Na horský pruh od Dogny a Raccolany v oblouku na *jv.* vypnutém k Trbíži se táhnoucí. Tento pruh skládá se z několika hřebenů. Rozeznávám následující:

a) hřeben **hlavní** v tab. IV. označený římskou I. Je to pruh od Chiusaforte se zvedající a v mírném, na *j.* vypnutém oblouku v Montaggiu vrcholící, odtud v oblouku uzavírajícím Spranjský úval k Jóf Fuartu, dále pak od Divje Kozy v opětém oblouku do údolí Trbížské Karnice otevřeném ku svému zakončení u Merzle Vody se táhnoucí. Tento hřeben obsahuje nejvyšší a nejvýznačnější vrcholy celé skupiny a je také turisticky nejvýznamnější. Zde skalní element dochází největšího rozvoje, zejména na boku *sev.*; zalesnění je poměrně značně menší než na ostatních hřebenech skupiny a to na obou bocích; pouze východní polovina hřebene od sedla Nevea počínajíc pokryta jest ve větším měřítku lesy, které místy sahají až do výše 1500 m. Avšak i zde všechny vrcholy (vyjímaje Fischköpf a Rauhe Köpf, které leží mimo hřebennou čáru, a dále Unterloch) ční relativně vysoko nad oblast lesů. Co se vod týče, náleží západní polovice tohoto hřebene, t. j. od M. Jamma a Col della Barretta až k sedlu Nevejskému a Spranjskému k ovodí moře Adriatického, východní pak k ovodí moře Černého. Rozvoj skalních stěn způsobuje, že na celém severním boku není žádného úvalu, na jižním pak jen několik málo a to většinou v polovici východní. Úvaly tyto jsou pak krátké, úzké a značně strmé.

Pokud jde o vrcholy**) hlavného hřebene, nacházíme, jdouce od západu k východu, postupně tjto:

*) Výšky měřených vrcholů a sedel jsou uvedeny v tab. III.

**) Nomenklatura italské části dle vlašské mapy 1:75.000.

Hřeben počíná dvěma větvema, z nichž severní tvoří od Doguy na *juv.* se zvedající Col della Barretta, jižní pak počíná v. od Raccolany, kde zvedá se M. Jamma (Dianuna), oddělený od hřebene úvalem Patochu; *ssv.* od něho vyčnívá M. Sflamburg (Moncossone?), v. od tohoto pak M. Jovet. Obě uvedené právě větve setkávají se v první svoji hlavního hřebene, kterou jest Jovet Mala Lavara (M. Usez?). Následuje na v. M. Cimone, jenž označuje přibližně největší vypíetí prvního oblouku hřebene na s. otevřeného; *js.* od něho leží Punta Cavallot. Od M. Cimone na *juv.* zvedá se bod * 1981, *sv.* od tohoto M. Zabus a ještě dále Cortiscon, načež hřeben vrcholí v kolossální pyramidě Montaggia, kulminačním bodu celé skupiny. Zde zároveň jest druhá svoj hřebene. Z. od Montaggia zvedá se Jóf di Clapblanchs, *sz.* od tohoto pak Jovet.

Na s. Montaggia, oddělena hlubokým sedlem, tyčí se věžovitá Carnizza a hrotitý Köpfach. Köpfach sedlem Rudní Vrh zprostředkuje spojení s hřebenem severozápadním. *Juv.* od Montaggia leží Brda (Cima Verde). V Montaggiu lomí se směr hřebene, stává se *juv.* a dokud takto probíhá, obsahuje tři vrcholy Palic, jež slují: Cianavca, Huda Palica (Cima Gambon) a Planja (M. Buinz). Mezi Cianavcou a Hudou Palicí v kolossální strmosti a hladkosti rýsuje se kamením ohrožovaná, téměř v celém svém průběhu stejnoměrně široká, žlutočerveně zbarvená strouha prosmyku Hudé Palice (Huda Palica-Pass). Za Planjou obrací se hřeben, vyslav k *vjuv.* žebro vybíhající v M. Cregnedul, opět k *sv.*, sklésá v prohbi Spranjské (Bärenlahnscharte), za níž tyčí se Západní Kastreinův štít, oddělený sedlem t. zv. Mojžíšovým (správně Zadna Spranja) od skvostně situované rozhledny Jóf Fuarta. Západně od tohoto vypíná se bod * 2359. V Jóf Fuartu směr hřebene opět se mění a sice na východ ke Gamsove mati, Mojžíši a Divje Koze, jež ho zase přes sedlo Merzle vode (Kaltwasserscharte) lomí — *juv.* — ke Korspici, oddělené Korským prohbi (Korscharte) od Východního Kastreinova štítu. Následuje dále pět Weissenbašských hrotů na *j.* od Kastreinova štítu a Schönkopfu nad úvalem Bely (Weissenbach) umístěných. Prohbi Weissenbašské dělí je od Schönkopfu.

*

(Příště dále.)

Dr. filosofie K. Chodounský.

30. října 1900.

Je tomu týden, co sděleno mi bylo několika slovy, z nichž zářil však velký cit a radost, jak spokojen je Dr. fil. Karel Chodounský v Zurichu, kam krátce před tím se odebral pro další vědecké vzdělání své. Týž den zaslal dopis do Prahy, kterým znovu sděloval svým milým radost nad pobytem ve vábném městě švýcarském. — Ne mnoho hodin na to stihla rodinu zpráva, že výborný mladý muž tento zemřel, rauěn byv mrtvicí.

Životu byl vyrván člen mladé generace, který vzbuzoval velké naděje, který s velkou vážností připravoval se vědecky na život.

V jarém věku zemřel z obce českých alpinistů jeden z nejoddanějších, jeden z nejsmělejších. Znal východní Alpy od útlého mládí; ve všech oblastech jejich vykonal nejtěžší výstupy, slovanských Alp pak byl znalec na slovo vzatý. Byl alpistou prvního řádu; jeho výstupy po nezvyklých a i nových cestách byly smělé, a v umění lezeckém měl mnoho soupeřů v celé obci alpských turistů. Výkony jeho v saviňských i julských Alpách, ve mnohých skupinách středních a severních Alp, i v Dolomitech, jež podnikl s rodinou, ku které náležel a tak vřele lnul, i s přáteli jinými, vzbudily obdiv a uznání, a jsou známy četným přátelům jeho. Nechlubival se jimi nikdy, a ačkoliv byl živého, sdílného temperamentu, srdečný ke každému, koho poznal, nebylo lehké dovědět se od něho, v jakém nebezpečí býval. Odbyl těžké tury nemnohými slovy; za to líčil tázajícímu se přírodu alpskou živě a úchvatně. Našemu družstvu oddán byl se zápallem; nebylo podniku, kterého by se nebyl účastnil obětavou prací. Byl druh sympatiický, společník roztomilý, a kdo jen s ním pobyl ve velebné přírodě horské, zamiloval si jej a vzpomínal naň často a vřele.

Dr. fil. Karel Chodounský pohřben byl na Smíchově 29. dne října za neobvyklé, převeliké účasti všech tříd společenských, které přišly, aby prokázaly poslední počtu jemu, i přičylnost, účtu k rodině jeho.

Náš odbor ztratil mnoho smrtí milého člena. Co však ztratil šlechtný, vážený otec jeho, který vřelým srdcem sledoval vše, co podnikal syn! Již nyní mohl býti hrđý na syna pro oddanost, jakou otcí projevoval, pro vážnou snahu a příkladnou pracovitost jeho; vždyť měl již nyní pro budoucnost záruku, že jméno jeho bude i v synu na dále váženo a ctěno, záruku, že syn zaujme čestné místo ve vědeckém světě pro svůj talent, své vzdělání a svou píli.

Těžce zkušnému otcí nemůžeme bohužel dáti úlevu; ale to můžeme ujistiti, že všichni, kteří náležíme k alpské obci, cítíme vřele s ním a že zemřelému synu zachováme vždy čistou, jasnou přátelskou vzpomínku.

B. F.

*

Ze Slovanských Alp.

Velkolepá stezka Turským Žlebem v saviňských Alpách, na které pracováno bylo dva roky, byla otevřena slavnostně 17. září. Stezku, o jejíž zřízení získali si největší zásluhy pp. prof. Dr. Frischauf a předseda saviňské podružnice Sl. Pl. Družstva Fr. Kocbek, byla prováděna výborným vůdcem Janem Piskernikem z Logarského údolí, za pomoci vůdce Blašnika a kováře Jezerníka; další cestu na Skutu prováděl vůdce Miha Uršič. Výstup Turským Žlebem, dříve velice obtížný, ba nebezpečný, upraven byl nyní pro zkušenější turisty dokonale. Účastníci slavnosti, z nichž část sestoupila k Zoisově, většina však k české chatě, měli se Skuty nádherný výhled až na vrcholy bosenské, istrianské, na sever do Vys. Tur.

Cesta z Bystrické doliny na Kamnické sedlo a na sedlo Kokerské k Zoisově chatě byla kráňskou sekci D. Ů. A. V. letos opravena. Dále byla znovu označena cesta belským údolím k chatě Korošici.

Radovliška podružnice Sl. pl. dr. označila letos cestu v Bochni z Polja na Raskovec, od Oroženovy chaty pod Črnou Prati na suchou Alpu, kde postavena je nová chata radolského odboru; dále označila znova cestu z Laškega Rovta na Rodicu a z Begunje na vrchol Begunšice.

Radovlišká podružnice poznamenala letos též cestu z Nomenja v Bochyni na Koprivník.

Na Triglavu byli první turisté letos 1. července, a to tři páni a dvě dámy. Kdežto dole bylo sněhu dosti, nebylo tehdy na Kredarici i na vrcholu Triglavu vůbec sněhu.

Jeskyňe v Babím Zobu u Bledu byla v letě neznámým pachatelem násilně otevřena a následek toho byl, že v brzku krápníky byly ve velkém množství utímány.

Milý přítel odboru našeho, pan Alois Knafelc z Běláku, zaslal nám 9. října krásné alpské růže, hořce a jestřábníky, které natrhal 7. října při sestupu s Triglavu. Mállokterý rok zajisté možno nalézt květiny tyto, zvláště Rhododendron, v tak pozdní době na horách.

Dp. Ivan Mlakar, čilý spolupracovník „Planinského Věstníku“ a znamenitý slovinský alpský turista, stal se katechetou na měšťanských školách v Lublani.

Něm. rak. alpský spolek vydal letos na stezku z Vratského údolí k sedlu Luknja 340 marek, na přeložení cesty Kotským údolím 204 marky.

Chýše pod Mojstrokou, zřízená kráňskou sekci D. Ö. A. V. ve výši 1523 m čtvrt hodiny od sedla Mojstrok a poblíže pramenů Pišenci, byla dokončena v září a bude otevřena pro turisty počátkem července 1901. Ze stanice Kráňské Gory (Kronau) od jihu, rovněž od Baumbachovy chýše od severu lze přijít k chatě asi za 3 hodiny. Chata je 40 m² velká, má 16 loží a bude mít hospodářství.

*

Tatry.

Při výstupu na Gievont potkalo ve druhé polovici září paní Dembskou z Varšavy a bratra jejího nešťěstí; spadli v mlze do rokle. Připomínáme, že šli bez vůdce. Bratr paní Dembské byl jen lehce poraněn a mohl dojít do Zakopaného pro pomoc. Paní Dembská byla hledána celou noc, nalezena byla však velmi těžce zraněna teprve druhého dne.

Téryova chata v Tatrách u pěti jezer byla letos otevřena. Chýše má hospodářství; ve 4 pokojích postaveno je 16 postelí. Téryova chata byla zřízena budapeštským odborem uherského klubu turistů.

Na Lomnický štít vystoupili přímo z nové Téryovy chaty počátkem září Dr. Wingard a prof. Koppensteiner z Vídně. Celou cestu, která považována je za lezeckou turu prvního řádu, zamýšlí upravit uherský klub turistů upevněním lan a želez.

Pro turisty do Tater zavedeny jsou od loňska levné okružní lístky letní, ovšem z Vídně a zpět přes Pešť. Vydávají se na nádraží společnosti státní dráhy a na severním nádraží ve Vídni, v bureau uherských státních drah (Grand Hôtel na Kaerntnerringu) a u firmy Nagel & Wortmann blíže dvorní opery. Platnost mají 45 dní; vydány jsou pro 1. a 2. třídu v ceně 60 a 40 korun.

*

Chaty.

Ve francouzských Pyrenejích otevřena byla 26. srpna t. r. nová chata franc. klubu alpského (Club Alpin français) na sedle 2700 m mezi horami Pouy-Mouron a Vignemale nedaleko ledovce d'Ossoue a vrcholu Le Montferrand. Výstup na Vignemale (3298 m), nejvyšší to vrchol Pyrenejí francouzských (jižně od Lourdes), jen o 106 m nižší než P. d'Anethou, může nyní z Gavarnie nebo z Cauterets ve dvou dnech být vykonán. První den dorazí se do nové chaty zvané „Refuge de la Hourquette (hřbet) d'Ossoue“, kde po dokončeném výstupu podruhé se noclehuje. V den otevření chaty musilo sejít s výstupu na Vignemale pro velkou mlhu: společnost asi 30členná se 7 vůdci přece vydala se na cestu a teprve po dvouhodinném slézání se vrátila. Chata má podobu svršku vozu plachtou na obručích pokrytého, kterážto forma u chaty de Tuquerouye výborně se osvědčila proti větru. Chata byla postavena za 6 měsíců nákladem 14.000 franků; má slušnou

jidelnu, kuchyň, několik malých ložnic, místnost pro vůdce a přístavek pro mezky a koně. Položena jsou v nádherném círku skalním pod vrcholem Vignemale u samého ledovce, jehož jméno nese, má Francouze vábiti k této perle horstva domácelho a vychovávat z alpistů francouzských, namnoze jen po Švýcarsku se potulujících, pro neméně krásnou domovinu zaujaté pyreneisty. —le.

Chata, zřízená na Col des Grandes Jorasses nad Courmayeurem, byla zničena ohněm v srpnu.

Přístavba chaty na Becheru ve Stubajských Alpách byla dokončena 20. září t. r. Nyní má chata — vlastně malý, velice pohodlný hotel, který postaven je ve výši nad 3100 m a v poloze, jakou má málo chýší v celých Alpách vůbec — 10 ložnic s 41 postelí, 2 jídelny a 2 pokoje pro vůdce se 40 ložemi.

Na Eckerfirstu (1771 m) pod Vysokým Güllem otevřena byla Purtschellerova chata s hospodářstvím. V chatě je místa pro 20 turistů v 5 pokojích a společné ložnici.

Barthova chata v Lechtalských Alpách, zřízená akademickým alpským spolkem v Mnichově, byla otevřena 16. srpna.

Na Toblinger Riedlu zřízena byla letos sekci Hochpusterthalskou D. Ö. A. V. chata.

Berlínská sekce D. Ö. A. V. zbudovala chatu na Hochjochu pod Ortlesem, jež byla otevřena 30. srpna.

Taschachská chata nad Pitzthalem v Oetzských Alpách zbudovaná na místě staré, maličké chaty, má nyní hospodářství a 6 pokojů s 20 postelími, kromě toho společnou ložnici pro vůdce.

Gleiwitzská chýše na Hochtenu, o jejíž stavbě jsme se již zmínili, byla otevřena v červenci.

Chýše pod Hundsteinem u Zellu am See, postavená ve výši 2116 m, byla otevřena 8. září. Chýše byla pojmenována Statzerhaus. K chatě bude zřízena příštího roku jízdni stezka z Thumersbachu u Zellského jezera.

Pod vrcholem Pizzo Ligoncio, severně od jezera Comského, byla zřízena nad údolím dei Ratti ve výši 2300 m italským alpským klubem chýše Voltova, která nejsnadněji je přístupná ze stanice Verceja.

Na sedle Visentinském (1765 m), čtyři a půl hodiny od Belluna, zřídil Club Alpino Italiano chatu s hospodářstvím.

*

Dráhy.

Dráha z Inšpruku do Iglu byla otevřena v letě; nejvyšší stoupání je 4-5%, doba jízdy 40 minut.

Se stavbou dráhy z Bregenze do Bezaú bylo počato v září. Dráha tato, která bude 35 km dlouhá, otevřena bude r. 1902.

V bernských Alpách staví se dráha ze Spiezu na thunském jezeru do Frutigen; dokončena bude na jaře r. 1901. — Dráha na Pannu staví se dále; příštího leta bude otevřena nová stanice „Grindelwaldblick“ ve výši 2312 m.

Dráha z Vevey na Mont Pélerin byla letos dostavěna.

*

Různé zprávy.

Po mnohaletém boji mezi D. Ö. A. V. a klubem rak. turistů nastal mír. Orgán klubu tohoto „Oest. Touristen-Zeitung“ praví v čísle z 1. října t. r., že b. lo uznáno za velkou chybu, mrhati čas a síly tam, kde třeba věnovati je společné věci, a že tedy učiněn mír. Vítáme upřímně, že dlouholetý spor byl uklizen; však bylo již na čase, aby dva největší spolky ve východních Alpách z osobních i politických příčin přestaly se hašteriti. K jakým — zrovna směšným — poměrům hašterění vedlo. bylo dobře vi-

děti v saviňských Alpách. Tři čtvrti hodiny nad Frischaufovou chatou (Ö. T. C.) postavil D. Ö. A. V. navzdor rakouskému klubu turistů chatu novou; zároveň zřídil k ní z Kokerského údolí novou, zbytečnou cestu, jen aby se nechodilo po dosavadní, jež náležela Ö. T. C. Takovým způsobem vydalo se zbytečně skoro 18.000 K. Hlavní vina ovšem byla, že odbory obou spolků štířily se mezi sebou; kráňském odboru D. Ö. A. V. nebyl Ö. T. C. dosti nacionální, ač železno-kačelská sekce tohoto klubu přičiňovala se o to dosti. Centrály obou spolků byly — doufáme — bez viny v této věci; je však litovati, že nepostaví se přímo proti neturistickým, záštiplným snahám sekcí, jež působí v Alpách, obydených Slovany. Ať tedy na dále není rušen mír, a ať zachováván je také vůči našemu slov. plan. družstvu. My zachováváme jej všude; zvláště pak v saviňských Alpách, kde jsme silni, a kde pracuje několik odborů našeho družstva, dovedeme si jej udržeti!

D. Ö. A. V. měl za poslední správní rok 307.300 marků příjmů. Z toho vydal na čtrnáctidenní časopis „Mittheilungen“, na dílo „Zeitschrift des D. Ö. A. V.“, vycházející každý rok a na zaslání jich přes 100.000 marků, na stavbu chat a cest 82.500 m., na mapy 20.000 m. — Členů měl spolek 47.059, odborů 261. — V posledním svazku „Zeitschriftu“ vyšla krásná podrobná mapa skupiny Ferwallské.

Roku 1899. navštívili Tyroly 494.282 cizinci. Do Inšpruku přijelo jich 106.343, do Bolzana a Griesu 56.059, do Rivy 10.864, do Toblachu 7611 atd. Z nich bylo 208.228 z německé říše, z Uher 14.310, z Francie 10.752, z Ruska 6266, z Itálie 20.029, z Anglie 16.752, ze sev. Ameriky 5947.

Nejvýše položený poštovní úřad ve východních Alpách jest od letoška zařízen v novém hotelu „Ferdinandshöhe“ na Stelviu (2760 m).

Professor Giovanni Marinelli, nedávno zemřelý předseda spolku Società Alpina Friulana, získal si velkých zásluh o vědecké prozkoumání Alp Friulských, Karnských i Julských. Geologické i meteorologické studie své uveřejňoval Marinelli v četných člancích, zejména ve výročních publikacích alpského klubu italského a společnosti, jejíž byl předsedou.

*

Zprávy spolkové.

Pan Gustav Jeříčka,
ústřední řídící panství hraběte Šlika.

Pan MUDr. Václav Medal,
praktický lékař v Praze.

Opětně ztrácíme vzácné, milé členy, kteří sice nedlouho náleželi našemu odboru, kteří však vřelý zájem měli na všem, cokoli jsme podnikli. Pan řídící Jeříčka byl výborovým znatelem oblasti slovanských Alp, zvláště Alpy korutan-ské navštěvoval každé leto i v jinou dobu po dlouhou řadu roků. Doufali jsme, že bohatých zkušeností jeho budeme moci často použiti; zatím skončil v plné síle života, v mužném věku, kterýžto osud stihl rovněž vzácného lidumila, v mnohých pražských i venkovských kruzích ctěného lékaře p. Dra. Václava Medal. Čest budíž jejich památce!

*

Na počest památky velkého básníka slovinského Fr. Prešerena pořádá odbor náš slavnostní večer dne 15. listopadu o půl osmé

hodině večer v sále „Umělecké besedy“ za laskavého přispění spisovatele pana J. Hudce a členů Národního divadla pp. Rudolfa Innemanna a Boh. Ptáka. Bližší program oznámíme v denních listech.

Vzrůst počtu členstva našeho odboru:

Roku 1897. měl odbor	12 členů zakládajících,	61 členů skutečných.
„ 1898. „ „	16 „ „	131 „ „
„ 1899. „ „	20 „ „	190 „ „
„ 1900. má (2 ¹ / ₁₀) odbor	23 „ „	261 „ „

Noví členové odboru:

pan Dr. Brauner Vlad., profesor české university v Praze,
„ MUDr. Brunclík Vlad. v Lounech,
„ Ejem Josef, vrchní inženýr státních drah v Lounech,
„ Gosler Karel, účetní v Lounech,
slečna Goslerova Tereza, učitelka v Lounech,
pan Dr. Horníček Michal, c. kr. okr. lékař na Smíchově,
„ Dr. Prachenský Vojtěch, koncipista zem. výboru v Praze,
„ Venta Theodor, majitel knihtiskárny v Lounech,
slečna Veselíkova Marie, posluchačka filosofie v Praze,
pan Vltavský Leopold, setník c. a k. dělostřelectva ve Vídni.

*

Nejvřelejší díky vzdáváme dámskému komitétu, který se vzácnou ochotou a nadšením pro věc našemu odboru nejdůležitější obstaral vzorné zařízení celé domácnosti české chaty; děkujeme vřele všem členkám jeho: slečně Emilii Divišové, paní Julii Chodounské, slečně Marii Chodounské, paní Marii Kulhavé, slečně Růženě Nekuťové, slečně Antonii Pokorné, paní Anně Prachenské, paní Jindřišce Zubaté. — Děkujeme dále nejvřeleji všem, kteří nám přispěli činností svou při stavbě chaty, kteří věnovali na zařízení její dary a příspěvky na penězích, děkujeme rovněž nejsrdečněji všem, kteří ve dnech otevření české chaty projevíli nám díky největší přízně a ochoty prací svou a přítomností svou.

Český odbor Slov. Plan. družstva.

*

Nesprávné paginování, které omylem bylo provedeno v 1. čísle, opravujeme číslem tímto.

Žádáme snažně pp. členy, aby sdělili nám každou změnu bytu; neboť jen tenkrát je možno, aby „Alpský Věstník“ docházel správně.

Věstník zasílá se členům českého odboru slov. alpského družstva zdarma. — Předplatné na rok I zl. 50 kr., pro členy klubů turistických I zl.

Věstník vydává český odbor slov. alp. družstva řízením Dra. Bohuslava Franty v Praze-II., Zahofánské ulice č. 1944.

Alpský Věstník vychází prvního dne každého měsíce, vyjímajíc červen, červenec, srpen, září.